

Fastelavnens søndag

Vi holder stadigvæk gudstjenester som følger gudstjenesteplanen i vores kirker. Gudstjenesterne vil være i forkortet form og deltagerantallet begrænset. Sammen reflekterer vi over søndagens tekst, lytter til musik, beder fadervor og velsignelsen lyses. Formen kan variere fra gang til gang.

Her modtager du refleksionen, som vi tager udgangspunkt i denne søndag.

Teksten til seksagesima søndag som den står i 2020-oversættelsen fra Matthæusevangeliet kapitel 3 vers 13-17:

Så kom Jesus fra Galilæa til Jordanfloden for at blive døbt af Johannes. Men Johannes forsøgte at tale ham fra det og sagde: »Hvorfor kommer du til mig for at blive døbt? Det er mig, der har brug for at blive døbt af dig.« Jesus svarede: »Døb mig alligevel. Det er sådan, vi gør dét, Gud vil have.« Johannes gav efter og døbte ham. Og lige da Jesus var på vej op af vandet, åbnede himlen sig, og han så Helligånden, der dalede ned over ham som en due. En stemme fra himlen sagde: »Her er min elskede søn. Det er ham, jeg har valgt.«

Refleksion

Det er en utrolig tekst vi hører i dag. Det kan virke uforståeligt, at Gud vil være os nær, på en sådan måde at han sender sin Søn til verden, for at vi kan vide os som Guds børn.

Når vores forstand rammer hovedet mod muren og ikke kan begribe det vi hører, så skal vi huske på det vi gør i dåbsritualet. Det vi nok alle sammen kender, men ikke altid tænker over. Før vi døber et lille barn, et stort barn eller en voksen for den sags skyld, så tegner vi korsets tegn for dets pande og for dets bryst. For bag ved panden sidder forstanden, som begriber verden så godt den kan, vi kan ikke være til uden. Men bagved brystet sidder hjertet. Og med hjertet begriber vi det vi ikke forstår med forstanden. Livets storhed, kærligheden. Det er dér paradokser hører hjemme. Det er der de kan begribes.

Jeg så fornyligt udsendelsen "Det sidste ord" med Bent Fabricius Bjerre. Konceptet er en samtale mellem en gæst og værten Mikael Bertelsen, hvor de taler om gæstens liv. Interviewet bringes først efter gæstens død. På den måde bliver det gæstens sidste ord. På et tidspunkt siger Bent Fabricius Bjerre, at

Fastelavns søndag

han er meget optaget af verdens skabelse. Det er en fascinerende fortælling, som i hans øjne er meningsløs. Det kan man give ham ret i, men man kan lige så vel sige, at den forunderlige historie er fyldt med mening. Det er et under, at vi er hér, når vi lige så godt ikke kunne være her. Hvordan vi tyder den er op til hver enkelt af os. For lige dér stopper grænsen for vores forstand og hjertet må i stedet på banen for at favne det uforståelige i tilværelsen.

Det samme er der tale om i dag. Den fortælling vi hører kan vi ikke fatte eller fakta-tjekke, den må vi tage imod i alt sin paradoksalitet. Det er noget af det grundlæggende i kristendommen. For Jesus' dåb danner baggrund for det vi så ofte gør i vores kirker – normalt om søndagen – men lige for tiden på alle mulige andre tidspunkter.

I dåben får man papir på det du allerede er i forvejen, nemlig et Guds barn. Man kan ikke være i den hér verden uden at være det. Spørgsmålet er, om man er klar over, at man er det. Frelse er at vide, hvor man hører hjemme. Hvor man altid har hørt hjemme og hvor man altid vil høre hjemme, nemlig som en del af Guds virkelighed. Frelsen er at være klar over det. Synd er derimod, når man på en eller anden måde nedbryder de fællesskaber og relationer, som er mellem Gud og alt det, der er til. Da anviser dåben igen din plads i verden. Eller sagt med andre ord er frelsen at have det sikre sted, man altid kan vende tilbage til, når det går galt, som det jo hele tiden gør. I et liv fuld af svigt, tab og corona da er dåben det sikre tegn på, at man har et sted man hører hjemme og altid kan vende tilbage til – deri ligger frelsen.

Det er svært at forstå med forstanden, for ikke at sige umuligt. Derfor må hjertet på banen. Kristendom er ikke en forstandens eller intellektets religion, men en hjertets religion.

På mit køleskab hænger en magnet med Lutherrosen. Rundt om står "Das Christenhertz auf Rosen geht, wenn's mitten unterm Kreuze steht."

Oversat betyder det noget i retning af: Det kristne hjerte udgår (måske *udspringer*) fra rosen, når det står midt under korset. Når vi ved, hvor vi hører hjemme, kunne man tilføje.

Glædelig søndag!

Med venlig hilsen

Benjamin Würtz Rasmussen

